

ידיביו הקשיבו לצירים, חרשו את הארץ, למדו. אבל זהא היה שבוי בהזיות של גדולה

הנפילה של דויד לוי

שרון הבין שהפעם, בניגוד לפעם הקודמת, צריכה התנועה להראות אחרות כלפי חוץ. הוא ידע את כוחו הרב בתנועה והסכים הפעם שלא להעמיד אותו למבחן בוטה. שרון הוא ללא ספק האינטרטג הראשון שטוב ביותר מבין מנהיגי חרות. הוא עושה עבודת־שטח יוצאת מן הכלל, לא כוחל בשום ציר. הוא מסייר בארץ

נים, וכי לשותפה הבכירה לקואליציה לא נותר אלא להמתין שהיריב יחסל את עצמו.

חתימה מחושבת

לוי לא הבין זאת. הוא לא קרא נכון את המפה הכללית והתרכז רק במה שקורה בתוך התנועה עצמה.

זה היה כמעט צפוי מראש. כל המהלכים הובילו לקראת זה. ההצ' הרוח, העקשנות וההליכה עם הראש בקיר.

אחרי שסיימו לספור את הקולות, אחרי שהתברר כי דויד לוי נחל מפלה גדולה, אחרי שאפשר היה לשוב בש" קט ולנתח את המהלכים הקודמים, אפי' שר היה לראות בבירור שהכל הוביל לקראת התוצאות הללו.

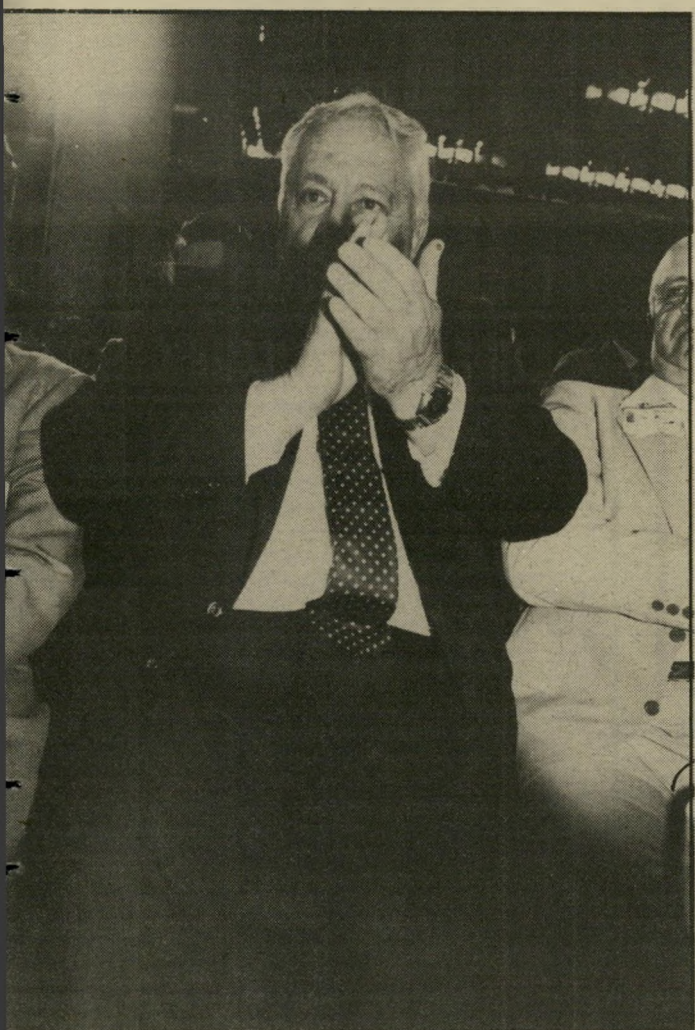
דויד לוי התנהג כאילו לא חלפה שנה מאז הוועידה הקודמת, שהיתה סוערת במיוחד. המישפט, שאותו צעק כאילו למנחם בגין בערב הפתיחה החגיגי של הוועידה הקודמת: "ויש לך יורש!" עדיין הדהר באוזניו.

לוי לא השכיל ללמוד לקחים מן הוועידה הקודמת. חבריו השרים עשו עבודת־שטח נרחבת במשך השנה שחלפה. למדו את נטיות ליבם של הציירים ברחבי הארץ, הבינו מן ההתקפות והדיווח בכלי־התיקשורת על הוועידה הקודמת כי אם לא ייעשה משהו קיצוני — התנועה תתפורר.

לרוב מנהיגי חרות היה ברור כי אם התמונות מן הוועידה הקודמת יחזרו על עצמן, לא תהיה חרות מסוגלת לפנות אל הבוחר, לבקש את אמונו. הם גם ראו את אנשי מיפלגת העבודה ממי' תינים מנגד, כשהם מחכים את ידיהם ומושיטים אותן לקבלת השלטון שקיי' וז' כי יפול לידיהם כפרי בשל. הכל ניבאו כי חרות מתפוררת מבפ'.

בדם וביזע יצחק שמיר. ראש־הממשלה. עומד דום בעת שכל צירי הוועידה שרו את הימנון־בית־ר. שמיר התנהג במשך הוועידה כמי שכוחו ועמידתו בראש התנועה אינם מוטלים בספק.

יקום לנו גזע אריאל שרון מוחא כף. שרון זכה שוב בתמי' כה גדולה של הצירים. בניגוד לוועידה הקוד' מת, שאז היה בברית עם דויד לוי, התחבר הפעם עם מחנה שמיר־ארנס.

לאורכה ולרוחבה ולא רק בימי ועידה. הוא ידוע כמי שאינו זונח את פצו' עיו בקרב, והדוגמות הבולטות ביותר לכך הן רפי איתן ויוסי גינורס (איש השב"כ המפוטר שכונה גימל). שרון מוזמן, ואף מגיע, להגיגות המישפחתיות של אנשי מחנהו. אוזנו כרויה לבעיותיהם והוא אף פותר אותן כמיטב יכולתו. הוא זוכר את שמו של כל אדם במחנהו, אינו מתנשא ואינו משחק את השר המורם מעם. שרון חותר בצורה מחושבת וטאק' טית אל היעד הבא: ראשות התנועה

הוא הרגיש שהוא חייב להראות לכל את מימדי כוחו האמיתיים. הוא האמין שהוא יוכיח כי הוא מיספר 2 בתנועה. אולי אפילו קיווה שיוכיח כי הוא מיספר 1. לוי, בעזרת הקרובים אליו, שהתגלו כנותני עצות אחיתופל, הימר על כל הקופה והפסיד. הוא לא היה מוכן לשום פשרה, הוא רצה הכל בדרך שלו. הברית שכרת לוי עם אריאל שרון בוועידה הקודמת, ושגרמה לניצחונו של שרון אז, לא החזיקה מעמד במשך השנה.

תגר! על כל מעצור ומיצר! משה ארנס, שזכה באופן מפתיע לאחוז תמיכה גבוה ביותר, עם מאיר כהן־אבידוב. שהעמיד את מועמדותו מול השר לוי. אבידוב הוא איש מחנה שרון והתבקש. כמו יתר חברי המחנה, לתמוך בארנס, מול יורם ארידור.